

РЕШЕНИЕ

№ 38109

гр. София, 02.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **6923** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 172, ал. 5 Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано по жалба на А. И. С., с адрес в [населено място], подадена чрез адвокат П. Б., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002267 от 05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка и в противоречие с материалния закон. Оспорва да е участвал в нерегламентирано състезание и сочи, че органът е възпроизвел оценъчните констатации в АУАН, без да разполага с видеозапис, снимки, измерена скорост, установени начало, край, дистанция и продължителност на твърдяното съревнование или данни за конкретно застрашени участници в движението. Позовава се на показанията на разпитаната свидетелка. Иска отмяна на заповедта, връщане на свидетелството и присъждане на разноските по представен списък. В представени писмените бележки се позовава на решения на други състави на АССГ по сходни спорове

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява в съдебното заседание. В представени писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не дава

заклучение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

От събраните доказателства съдът установява, че на 04.05.2026 г. около 22:30 часа А. С. управлявал лек автомобил Х. S 2000 с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по бул. Ч. връх, в посока от С. околоръстен път към бул. България. На кръстовището с ул. Х. И. автомобилът се намирал в съседна пътна лента с лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от Г. Е. В..

За случилото се младши автоконтрольор А. В. Д. съставил срещу жалбоподателя АУАН серия ГА № 5212213/04.05.2026 г. В акта е отразено, че при светофарна уредба работеща в нормален режим на червен сигнал, заедно с лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] и при светване на зелен сигнал на светофарната уредба водачите рязко и умишлено увеличават оборотите на двигателите на място и потеглят синхронно с високо ускорение движейки се успоредно в съседни пътни ленти. Записано е, че действията им сочели цел за съревнование по скорост, а не нормално придвижване в градска среда.

Деянието е квалифицирано по чл. 104б, т. 1, пр. 2 ЗДвП, а като свидетел – очевидец в АУАН е вписан служителът Д. А. Н.. Със съставянето на акта е иззето свидетелството за управление на жалбоподателя и СРПМС.

На 05.05.2026 г. е издадена оспорената заповед. В нея са посочени датата, часът, мястото и посоката на движение, управляваните автомобили и регистрационните им номера, самоличността на другия водач, както и действията, описани в АУАН. Органът е приел, че те разкриват участие в нерегламентирано състезание по скорост, и е приложил мярката по чл. 171, т. 1, б. з), подб. дд) ЗДвП.

От постъпилото на 29.07.2026 г. писмо от ответника се установява, че в административнонаказателната преписка няма отделна докладна записка или писмени сведения от вписания в АУАН очевидец. С писмо от 07.08.2026 г. ответника заявява и че не са налични видеозаписи или снимков материал за установяването на нарушението и налагането на мярката.

По делото не са представени и сведения от другия водач, данни за измерена скорост или друг обективен източник, който да отразява начина на потегляне и движение на автомобилите.

По отношение на компетентността на издателя на ЗПАМ – а от страна на ответника са представени заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР и заповед № 513з-735/22.01.2026 г.

По делото са представени и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1967202/04.05.2026 г. за прекратяване на регистрацията на автомобила за три месеца, както и справки за водача.

В съдебното заседание е разпитана Е.-М. В. С. – съпруга на жалбоподателя, която пътувала на предната седалка на управлявания от него автомобил. Свидетелката заявява, че двата автомобила били един до друг на светофара и другият водач бил техен познат; че потеглили едновременно и се движили успоредно около 50 метра до мястото, където двете ленти се събират в една; че нямало висока скорост, приплъзване на колелата или състезание. Обяснява силния звук с шумния ауспук на Х. S 2000, като посочва, че автомобилът бил преминал технически преглед. Според нея полицейските служители не се намирали на самото кръстовище, а се появили по-късно, след като автомобилите вече се движели по бул. Н. В., и ги спрели по-нататък.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и

интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, независимо от посочените в жалбата.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол или от оправомощени от тях длъжностни лица. Министърът на вътрешните работи е определил СДВР за служба за контрол по ЗДвП, а директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи в отдел Пътна полиция да издават заповеди за мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП. От заповед № 513з-735/22.01.2026 г. се установява, че М. Т. Т. заема длъжност полицейски инспектор IV степен в отдел Пътна полиция – СДВР. Следователно издателят на процесната ЗПАМ е материално, териториално и персонално компетентен.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна. Поради това, съдът не констатира да са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаване на обжалваната заповед, съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които биха били от естество да доведат до различен фактически или правен извод от страна на административния орган. В съдебната практика константно се приема, че само нарушения, които са от естество да повлияят на крайният извод на административния орган, могат да се разглеждат като съществени, и в съответствие с това, само такива нарушения могат да се разглеждат като основание за незаконосъобразност на административния акт. С оглед на това, настоящият съдебен състав не констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Неоснователно е и оплакването, че свидетелството е изето без преди това да е връчена заповедта. Последващото съобщаване на заповедта има значение за началото на срока за оспорване, но не опорочава предвиденото от закона изземване на 04.05.2026 г.

Само по себе си отсъствието на отделна докладна записка от очевидец, видеозапис или снимки не съставлява нарушение на изискване за форма и не води автоматично до незаконосъобразност на мярката. Законът не поставя издаването ѝ в зависимост от създаването на такъв документ или технически запис, а по делото не е установено да е съществувал запис, който органът да е укрил или унищожил. Липсата на тези доказателствени източници обаче има съществено значение при преценката дали материалноправната предпоставка е доказана, особено след като в самия АУАН е посочен конкретен непосредствен очевидец, а сведения от него не са приобщени нито в административното, нито в съдебното производство.

Съгласно чл. 104б, т. 1 ЗДвП на водача е забранено да организира или участва в нерегламентирано състезание по път, отворен за обществено ползване. За нарушението по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), подб. дд) ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца. Компетентността на органа е обвързана, но задължението му да приложи мярката възниква само ако са установени всички факти, включени в хипотезата на закона.

Участието в нерегламентирано състезание предполага съгласувано конкурентно поведение на поне двама водачи, обективизиращо стремеж към надпревара или сравняване на скоростта или ускорението им. Предварителна формална уговорка, определена минимална дистанция, измерена

скорост или настъпил вредоносен резултат не са самостоятелни елементи на състава. Едновременното потегляне и краткото успоредно движение на два автомобила обаче също не са достатъчни сами по себе си да установят специфичната цел на съревнование. Необходими са конкретни факти, които в съвкупност да отличат надпреварата от обичайното движение на две превозни средства от съседни ленти при едновременно разрешаващ сигнал.

По силата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното. Тази сила е оборима и не освобождава административния орган от доказателствената тежест по чл. 170, ал. 1 АПК да установи съществуването на фактическите основания за акта.

В настоящия случай показанията на непосредствения очевидец Е.-М. С. разколебават именно решаващите оценъчни констатации в АУАН – че оборотите били увеличени рязко и умишлено като сигнал за надпревара, че потеглянето било с високо ускорение и че успоредното движение било с цел съревнование. Свидетелката дава логично алтернативно обяснение на обективно безспорните факти: автомобилите потеглили едновременно на зелен сигнал, движили се успоредно само по краткия участък до сливането на двете ленти, а силният звук произхождал от ауспуха на автомобила. Тя категорично отрича висока скорост, приплъзване на колелата и надпревара и поставя под съмнение възможността полицейските служители да са възприели потеглянето непосредствено от кръстовището.

Тези показания не са опровергани. Вписаният в АУАН очевидец Д. А. Н. не е дал докладна записка или други писмени сведения и не е разпитан пред съда. Не са представени сведения и от другия водач. Липсват видеозапис, снимки, данни за достигната или приблизителна скорост, или друго конкретно действие, от което да се изведе надпревара. Липсата на измерена скорост, точна дистанция и продължителност не е решаваща сама по себе си, но при тази доказателствена съвкупност означава, че не са налице обективни показатели, които да подкрепят оценъчния извод в АУАН и да разграничат състезание от едновременно потегляне при нормална организация на движението.

Обстоятелствата, че автомобилите са потеглили едновременно, движили са се успоредно около 50 метра и водачите им се познават, не установяват по необходимия убедителен начин обща състезателна цел. Познанството прави възможно както твърдяното от органа съгласуване, така и обичайното съвпадане на маршрутите; то не е доказателство за надпревара. Шумът на двигателя или ауспуха също не доказва нито високо ускорение, нито състезание. При липсата на непосредствени сведения от посочения очевидец съдът не може да провери от каква позиция са възприети автомобилите, през какъв интервал и кои точно действия са обусловили изводите за рязкост, високо ускорение и цел за съревнование.

Съдът приема, че след като показанията на свидетелката са конкретни, вътрешно последователни и съдържат признание на част от отразените в акта факти, те не могат да бъдат отхвърлени единствено поради семейната връзка. При тяхното съпоставяне с липсата на каквито и да е сведения от служебния очевидец и на обективни доказателства, презумптивната сила на АУАН следва да се приеме за оборена относно правнорелевантното твърдение за участие в нерегламентирано състезание.

Следователно ответникът не е изпълнил доказателствената си тежест по чл. 170, ал. 1 АПК. Безспорно установените факти доказват едновременно потегляне и кратко успоредно движение, но не и участие в нерегламентирано състезание. Изводът в заповедта за цел на водачите да се съревноават остава предположение, основано на оценъчни изрази в АУАН, които са разколебани от гласните доказателства и не са потвърдени от посочения в същия акт очевидец. Материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. з), подб. дд) ЗДвП не е доказана, поради

което заповедта противоречи на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

Неизясняването на възприетото от посочения очевидец, при положение че именно оценката за рязко форсиране, високо ускорение и състезателна цел е решаваща, сочи и на непълно изясняване на относимите факти по смисъла на чл. 35 и чл. 36 АПК.

Неоснователни са останалите възражения на жалбоподателя. За състава на чл. 104б, т. 1 ЗДвП не е необходимо да е настъпило пътнотранспортно произшествие или да е индивидуализиран конкретно застрашен участник. Отделното административнонаказателно производство и мярката спрямо регистрацията на автомобила имат различен предмет и правни последици. Процесната мярка е превантивна, а не административно наказание, поради което паралелното провеждане на тези производства не нарушава забраната за двойно наказване и само по себе си не е несъразмерно. Изходът на невлязлото в сила наказателно постановление не обвързва съда в настоящото производство.

Мярката по чл. 171, т. 1, б. з), подб. дд) ЗДвП поначало преследва законната цел да осигури безопасността на движението и да преустанови опасното използване на обществения път. Принципът на съразмерност по чл. 6 АПК не предоставя на органа избор да не я приложи, когато предпоставките са налице, нито позволява на съда да замени установения от закона срок. Законната цел обаче не може да обоснове неблагоприятната мярка, когато самата материалноправна предпоставка не е доказана. Поради това порокът по чл. 146, т. 4 АПК обуславя отмяната на заповедта, независимо че актът е издаден от компетентен орган, в надлежна форма и по принцип преследва целта на закона.

При този изход и на основание чл. 143, ал. 1 АПК СДВР дължи на жалбоподателя своевременно поисканите и доказани разноски в размер 305,11 евро. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно предвид фактическата и правната сложност на спора, проведеното открито съдебно заседание, процесуалната активност на процесуални я представител и представената писмена защита.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 6б състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002267 от 05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на А. И. С., ЕГН: [ЕГН], сумата 305,11 евро, представляваща разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: